

Den norske Regeringspropositionens Udtalelse synes derfor kun forklarlig ud fra et Ukendskab til Angmagssalikkdistriktets faktiske Udstrækning — der ogsaa har hersket hos de danske delegerede — i Forbindelse med den efter Mindretallets Opfattelse uheldige Henviisning til Pl. af 1751, hvilken Plakat er endeligt ophævet ved Anordning af 18. Marts 1776.

Mindretallet maa herefter anse det for sandsynligt, at Overenskomststudkastets og Protokollens herhenhørende Bestemmelser er affattet af begge Landes delegerede og godkendt af den norske Regering og Storting ud fra Forudsætninger, der har vist sig ikke at være rigtige. Mindretallet har med Tilslutning fra de andre Mindretal henstillet, at man, forinden Bemyndigelse til Afslutning af Overenskomsten meddeltes af den danske Rigsdag, søgte denne Uklarhed fjernet ved en fornyet Forhandling. Efter den Enighed, der, som foran nævnt, under Forhandlingen har hersket om at ville beskytte den grønlandske Befolkning, skulde Udsigterne for et gunstigt Udfald af en saadan Forhandling ikke synes at være ringe. Denne Tanke har dog ikke fundet Tilslutning hos Flertallet.

Mindretallet har dernæst med Tilslutning fra de andre Mindretal og fra Dele af Flertallet søgt at fremkalde Klarhed over, hvorledes Regeringen agter at stille sig til Spørgsmaalet om Grænsedragningen, men den i saa Henseende af Regeringen afgivne Erklæring er efter Mindretallets Opfattelse ganske intetsigende.

Idet Mindretallet under Hensyn til Sagens særlige Karakter skal afstaa fra at gøre yderligere Argumenter gældende, der kunde anføres til Støtte for dets Opfattelse, skal det indstille, at den søgte Bemyndigelse for Regeringen ikke meddeles.“

Et *Mindretal* (Povlsen og Zahle) udtalte, at det „ønsker lige saa vel som Flertallet at medvirke til at befæste og videre udvikle det venskabelige Forhold mellem Norge og Danmark, men Mindretallet kan ikke erkende, at den foreslaaede Overenskomst vil bidrage dertil. Mindretallet mener tværtimod, at Overenskomsten paa Grund af den Uklarhed, der præger den, rummer Fare for en Række fremtidige Uoverensstemmelser mellem de to Lande. Mindretallet maa ligesom Flertallet fastholde Danmarks Højhedsret over hele Grønland, saaledes som den gennem Udenrigsminister Ihlens Udtalelse i 1919 fandt Anerkendelse af den norske Regering. En Overenskomst, der virkelig skulde kunne befæste og videre udvikle det venskabelige Forhold mellem Danmark og Norge, maatte efter Mindretallets Mening have indeholdt denne Anerkendelse som sin klart udtalte Forudsætning. Dette har ikke kunnet opnaas, idet man fra norsk Side tværtimod erklærer, at man ikke anerkender Danmarks Højhedsret over